

صداقت

نویسندگان:

سید محمد حسین زاده . محسن عزیزی

سرشناسه : حسین زاده، سید محمد، ۱۳۵۷-
 شناسه افزوده : عزیزی، محسن، -۱۳۷۵
 عنوان و نام پدیدآور : صامت و ناطق / نویسندگان سید محمد حسین زاده، محسن عزیزی.
 مشخصات نشر : تهران: پیام رهیابان، ۱۴۰۰.
 مشخصات ظاهری : ۲۷۸ ص: ۱۴/۵۸۲۱/۵ س.م.
 شابک : ۹۷۸-۶۲۲-۹۸۶۴۷-۰۰-۸
 وضعیت فهرست نویسی : فیا
 موضوع : علی بن ابیطالب (ع)، امام اول، ق. -- اثبات خلافت ۴۰ قبل از هجرت
 Ali ibn Abi-talib, Imam I, 600-661 - "Proof of caliphate
 موضوع : تفاسیر شیعه -- قرن ۱۴ -- Shiite hermeneutics 20 Qur'an --
 رده بندی کنگره : BP ۲۲۳/۵۲
 رده بندی دیویی : ۲۵۲/۲۹۷
 شماره کتابشناسی ملی : ۸۵۴۸۷۲۲

■ **نویسندگان:** سید محمد حسین زاده، محسن عزیزی

■ **امور هنری:** مسعود چترروز

■ **شمارگان:** ۱۰۰۰

■ **ناشر:** پیام رهیابان

■ **قیمت:** ۷۵۰،۰۰۰ ریال. چاپ اول: ۱۴۰۰

■ **چاپ و صحافی:** محمد

■ **شابک:** ۹۷۸-۶۲۲-۹۸۶۴۷-۰۰-۸

■ **ناظر چاپ:** احمد پورسراجیان

انتشارات پیام رهیابان

تهران - میدان سپاه - خیابان بابا خانلو

پلاک ۶۹ - طبقه دوم

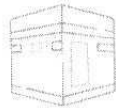
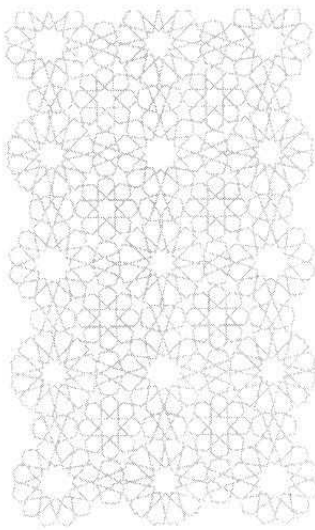
تلفن: ۸۸۴۷۱۹۷۲

فکس: ۷۷۶۸۸۴۱۴

www.ketabochap.ir

payam.banar@yahoo.com

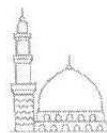
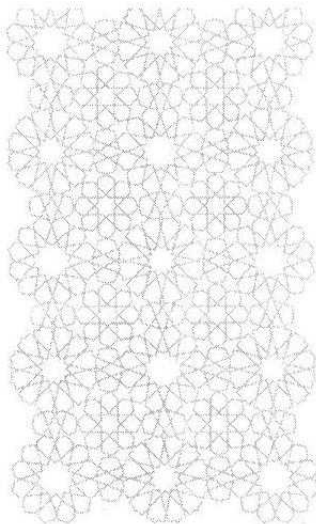
هر نوع تکثیر و نشر کتاب یا بخش‌های مستقیمی از آن، منوط به اجازه‌ی کتبی ناشر است. نقل مطالب منحصراً یا با ذکر
 مشخصات کامل کتاب و با اشاره به نام ناشر مجاز است.

فهرست آیات مکی

۲۳	آیه اتقی ^۱
۳۱	آیه جمع قرآن
۴۵	آیه اننار
۵۳	آیه ذی القربی
۷۵	آیه صدق ^۳
۸۷	آیه عذاب ^۴

۱. طبق نقل مشهور ابن عباس، این سوره مکی است. اما برخی این سوره را به دلیل روایاتی که در شأن نزول سوره آمده، مدنی شمرده اند. (نک: تفسیر طبرسی: ج ۱۰ ص ۵۰۱. الدر المنثور: ج ۶ ص ۳۵۷)
۲. نک: تنقیح المراجعات: ص ۶۸
۳. نک: نهج الحق: ص ۱۸۵
۴. نک: تنقیح المراجعات: ص ۵۵

فهرست آیات مدنی

۹۵	آیه وصیت ^۱
۱۱۱	آیه شِراء ^۲
۱۲۳	آیه اعتصام (وحدت) ^۳
۱۳۹	آیه مشورت
۱۴۹	آیه توبه محتضر
۱۵۷	آیه اولو الفضل
۱۶۳	آیه استخلاف ^۴
۱۸۱	آیه مخلفین

۱. الناسخ و المنسوخ (ابن حزم): ص ۲۵. الناسخ و المنسوخ (النحاس): مقدّمه، ص ۲۵.

۲. الصحيح من سيرة النبي ﷺ: ج ۷ ص ۲۲۴.

۳. تنمة المراجعات: ص ۴۸.

۴. فرهنگ اصطلاحات قرآنی (محمد یوسف حریری): ص ۱۱.

پیش‌گفتار

«بنی‌امیه» با ورود به عرصه خلافت و تکیه بر اریکه قدرت، تغییر در مبانی و احکام دین را سرلوحه برنامه‌های خود قرار دادند و در راستای سیاست «دین‌ستیزی»، از هیچ کوششی برای گسترش بدعت‌ها در سطح جوامع اسلامی فروگذار نکردند. آنان برای از بین بردن اسلام و عقیقه‌ی اهل‌بیت مردم به دوران تاریک جاهلیت، سیاست خود را بر پایه‌های ذیل استوار نمودند:

۱. دشنام دادن به امیر مؤمنان علی (علیه السلام):

ایجاد شکاف میان اهل‌بیت (علی و مردم، و بدین نمودن آنان به این خاندان پاک، سیاستی بود که بنی‌امیه به شدت آن را دنبال می‌کردند. معاویه نخستین کسی بود که در راستای تحقق این سیاست، علی (علیه السلام) را بر منبر دشنام داد و سپس با صدور بخشنامه‌ای به کارگزارانش، ضرورت لعن امیر مؤمنان (علیه السلام) در خطبه‌ها و منابر، و بدگویی از ایشان را مورد تأکید قرار داد.^۱

متأسفانه این بدعت در طول حکومت بنی‌امیه، نزدیک به یک قرن و به صورت بسیار گسترده‌ای ادامه یافت، تا جایی که به نقل برخی، هفتاد هزار

منبر لعن در آن دوران، برای این شخصیت تابناک و فروزان تشکیل شد.^۱ بنا به نقلی، بر تمام منابر شرق و غرب، علی علیه السلام را لعن می کردند.^۲

طبری می نویسد: «معاویه هنگامی که «مغیره بن شعبه» را حاکم کوفه نمود، او را نزد خود فرا خواند و گفت: «خواستم تو را به مسائل فراوان نصیحت کنم، اما به دلیل اعتماد بر بصیرت و تیزبینی ات، از بیان آن ها خودداری می کنم. مگر یک نصیحت که یادآوری آن را ضروری می دانم: هیچ گاه از دشنام و مذمت علی علیه السلام و ترحم بر عثمان و استغفار برای او دست بردار! بر یاران علی علیه السلام خرده گیر و آنان را تحقیر کن و به سخنانشان گوش مده. اما پیروان عثمان را پذیرا باش و آنان را به خود نزدیک ساز و سخنانشان را با دقت گوش کن».^۳

۲. تخدیر فکری و فرهنگی جامعه:

سیاست فرهنگی بنی امیه بر این بود تا با مدیریت آموزش دینی، میزان آگاهی مردم را در حوزه معارف اسلامی محدود کنند، و آن را در جهتی خاص و هماهنگ با حکومت خود، قرار دهند. از امام صادق علیه السلام روایت شده که فرمود: «بنی امیه مردم را در فراگیری ایمان آزاد گذاشتند، اما به آنان اجازه ندادند شرک را یاد بگیرند، تا اگر خواستند آنان را به شرک وادار کنند، متوجه نشوند».^۴

۳. تبعید و ترور صحابه پیامبر صلی الله علیه و آله:

طبقه فرزانه و نخبه از صحابه پیامبر صلی الله علیه و آله در حکومت اموی، نه تنها دارای

۱. همان، به نقل از ربیع الأبرار (زمخشری): ج ۲ ص ۱۸۶

۲. معجم البلدان: ج ۳ ص ۱۹۱

۳. تاریخ طبری: ج ۴ ص ۴۷۸

۴. الکافی: ج ۲ صص ۲۱۵-۲۱۶

جایگاه و منزلت نبودند، بلکه امنیت جانی و آبرویی آنان مورد تهدید قرار می‌گرفت. صحابه به علت اعتراض به بدعت‌ها و اقدامات خلاف شرع بنی امیه، به سرعت ترور یا تبعید می‌شدند. «حجر» و «عمرو بن حنظل» هر دو از بزرگان صحابه پیامبر ﷺ و از یاوران امام علی علیه السلام بودند.^۱ «حجر» به دلیل اعتراض به عملکرد حاکمان اموی، و «عمرو» به اتهام شرکت در قتل عثمان، به دستور معاویه به قتل رسیدند.^۲

عمرو پس از ظهور اسلام، نخستین کسی بود که سرش را جدا نموده، برای معاویه فرستادند.^۳

۴. ایجاد رعب و وحشت:

بنی امیه هیچ‌گونه مخالفت و اعتراضی را بر نمی‌تابیدند و آن را به شدت سرکوب می‌کردند. آنان برای آن که هرگونه قیام و شورش را بر ضد حکومت را خیالی خام و واهی جلوه دهند، با شکنجه و کشتار بی رحمانه مردم خصوصاً دوستان و اهل بیت علی علیه السلام فضایی مملو از اختناق، رعب و وحشت در جامعه به وجود می‌آوردند.

به عنوان نمونه، «بُسر بن أرطاة»، که یکی از خواص مورد اعتماد و فرماندهان نظامی معاویه بود،^۴ در راستای اجرای فرامین معاویه، ابتدا با سه هزار نیرو، وارد مدینه شد^۵ و طی یک سخنرانی، اهالی آن سرزمین را مورد تحقیر و ناسزاگویی قرار داد و بعد از آن، خانه‌های بسیاری را به آتش کشید.^۶ سپس به سوی مکه روانه شد

۱. اختیار معرفة الرجال: ج ۱ صص ۲۴۸-۲۵۳

۲. الغدير: ج ۱۱ صص ۵۰-۵۶

۳. الإستيعاب: ج ۲ ص ۹۲

۴. الغدير: ج ۱۰ ص ۴۱۰

۵. همان: ج ۱۱ ص ۳۳

۶. همان: ص ۳۴